

**Наш
падпісны
індэкс –
63783
Чытайце
ў нумары**

**Дзе твяя
святасць,
Радзіма?**

Артыкул ксянда Віктора Місевіча пра законапраект аб рэпрадуктыўных тэхналогіях чытайце на стар. 7

**“У Легіёне няма
выпадковых
людзей...”**

Інтэрв’ю з Ірынай Губской на стар. 4

**Здаровая мода і
час**

Апытаць на тэму
моды сярод каталіцкай
моладзі чытайце на
стар. 6

Урачыстасць абавяш-
чэння новай віцебскай
катэдры адбудзеца
18 чэрвеня. Запраша-
ем усіх на свята!

Праграму ўрачыстасці
глядзіце на стар. 2

**Разважаем
над Божым
словам**

Каментарый святара на
Евангелле кожнай няд-
зелі чытайце на стар. 5

Беатыфікацыя Яна Паўла II

■ Кацярына Лаўрыненка

1 мая ў Рыме на плошчы св. Пятра адбылася беатыфікацыя Вялікага Папы Яна Паўла II. Сярод тых, хто прыбыў у Рым у гэты дзень, былі і пілігримы з Беларусі, а сярод іх – некалькі чалавек з Віцебскай дыяцэзіі.

Нашае падарожжа пачалося 27 красавіка. На наступны дзень мы спыніліся ў Чанстахове, каб наведаць Ясну Гуру, дзе знаходзіцца Цудатворны Абрэз Маці Божай. У гэты Санктуарый Вялікай Надзеі, як называў яго благаслаўлены Ян Павел II падчас свайго першага візіту ў Польшчу ў 1979 годзе, з чатыроццатага стагоддзя прыходзіць вялікая колькасць пілігримаў.

Пасля абеду мы сабраліся ў адной з капліц Санктуарыя на Імшу, якую канцэлебравалі святары, што ехалі з намі ў Рым – ксёндз Юры Барок, айцец Марэк Пісарэк OMI і айцец Алег Шэнда OFMSar.

Наступны дзень нашага падарожжа прайшоў у Вене-

Бэнэдыкт XVI моліцца ля труны бл. Яна Паўла II пасля беатыфікацыі.

— у горадзе, які падчас свайго пантэфікату бл. Ян Павел II наведаў двойчы.

Раніцай 1 мая з маленъка-
га італьянскага гардка мы
выйехалі ў напрамку Рыму –
мэты нашага падарожжа.
Дзеля гэтага нам прыйшло-
ся ўстаць а палове на трэ-
цюю, але ў параўнанні з
тымі пілігрымамі, што зна-

ходзіліся на малітоўным
чуванні ў Рыме ўсю ноч,
гэта зусім нішто.

На вуліцах Рыму – шмат-
лікія партрэты бл. Яна Паў-
ла II з цытатамі з яго пра-
моў. А восьмай мы спынілі-
ся каля тэлеэкрана недалё-
ка ад плошчы святога Пятра.
На саму плошчу, на жаль,
прайсці ўжо не ўдалося. По-

бач – шматмоўны на тоўп
людей. За намі з метро
выйшла група з Пуэрта-
Рыка, побач знаходзіліся
групы з Харватіі, Лівана і
Іспаніі. І, безумоўна, шмат
палякаў. Усюды былі бачны
польскія сцягі. Перад Імшой
я разгаварылася з жанчы-
най з Польшчы.

Працяг на стар. 7

Канферэнцыя для СМИ ў Мінску

13 мая ў мінскім касцёле святых Сымона і Алены канферэнцыю для СМИ правёў старшыня Папскай рады па сродках масавай камунікацыі арцыбіскуп Клаўдыё Марыя Чэллі.

■ Алена Пажога

У дакладзе на тэму “Інфа-
этыка дзеля міру ў глабалі-
заваным грамадстве” арцыбіскуп Чэллі зазначыў, што СМИ ў сваёй працы павінны абапірацца на “чатыры слу-
пы”: праўду, свабоду, спра-
вядлівасць і любоў.

Сродкі камунікацыі мо-
гучь стаць дарогай, якая
вядзе да Бога, да жывой су-
польнасці. На памяць усім
супрацоўнікам каталіцкіх
СМИ арцыбіскуп Чэллі пра-
панаваў пакінучь два біблійныя
вобразы: абы

мыццё ног, як служэнне ў
любоў, і вобраз дыякана
Філіпа, які сустрэў еўнуха на
пустыннай дарозе, як знак
гатоўнасці выслушаць кож-
нага чалавека і даць яму не-
абходныя тлумачэнні. А
таксама пажадаў быць крэ-
атыўнымі, быць вынаходні-
камі.

Супрацоўнікі рэдакцыі
“Каталіцкага Весніка” пры-
сутнічалі на канферэнцыі і

ўдзельнічалі ў святой Імшы.
Падчас сустрэчы з прад-
стаўнікамі каталіцкіх СМИ,
святарамі і кансэкраўнымі
асобамі галоўны рэдактар
“Каталіцкага Весніка” кс.
Віктор Місевіч уручыў ар-
цыбіскупу Чэллі першы ну-
мар газеты, а таксама звяр-
нуўся да Яго Эксцэленцыі з
просьбай перадаць газету
для Святога Айца Бэнэдык-
та XVI.

Рэдакцыя “Каталіцкага Весніка” з арцыбіскупамі Клаўдыё Марыя Чэллі і Тадэвушам Кандрусеўічам. Фота catholic.by

Слова рэдактара

Дарагія сябры, вось і выйшаў ужо другі нумар нашай дыяцэзіяльнай газеты. Адметнай радасцю з'яўляецца тое, што на "Каталіцкі Веснік" ужо можна падпісвацца ў аддзяленнях Белпошты. Наш індэкс – 63783. Гэта выдатная магчымасць данесці Добрую Вестку тым людзям, хто па нейкіх прычынах не можа прыйсці ў касцёл. Таму я заахвочваю вас, браты і сёстры, паспрыяць падпісцы на гэтася выданне.

Хачу падзякаўць тым з вас, хто пераадолеў уласную няўпэўненасць і даслаў нам свой артыкул. Памятайце, што найлепшыя карэспандэнты – гэта вы, вернікі Віцебскай дыяцэзіі. Таму што вы – непасрэдныя ўдзельнікі падзеі, толькі вы можаце праз нашу газету данесці Добрую Вестку людзям па ўсёй Беларусі.

Асабліва хачу звярнуцца да словамі падзякі да тых, хто вырашыў падтрымаць выданне матэрыяльна. У газеты няма спонсараў. Самая щодрая падтрымка – ваши ахвяраванні. Іх нам перадалі або выслалі паштовым пераводам: Юхнавец Мікалай (г. Мінск), Васілевіч Вольга (г.п. Бягомль), Юхнавец Галіна (г.п. Бягомль), Грыбок Яніна (г. Мінск), Карніловіч Ганна (г. Глыбокае), Лайцэвіч Ірэна (г. Глыбокае), Гінько Вераніка (г. Глыбокае), Салодкая Тэрэза (в. Шунеўцы), Курдзека Яніна (г. Глыбокае), Курулева Яніна (г. Глыбокае), Фурс Алена (г. Глыбокае), Рысева Алена (г. Глыбокае), Касінская Ганна (г. Глыбокае), Губская Ірына (г. Глыбокае), Ткачонак Тадэуш (г. Глыбокае), Цырук Анатолій (г. Глыбокае), Мікаілава Ірына (г. Глыбокае), Берніковіч Яраслаў (г. Глыбокае). Са свайго боку, як рэдактар, хачу адуздзячыць усім ахвярадаўцам. Пан Бог у сваёй дабрыні адараў мяне ласкай святарства. Таму лічу, што найлепшай падзякай будзе мяне малітва. Кожны месяцу першую суботу я буду адпраўляць св. Імшу за супрацоўнікаў рэдакцыі, за аўтараў газеты і за ахвярадаўцаў. Калі хтосьці захоча далучыцца да стварэння газеты – запрашаю стаць адным з аўтараў ці дапамагчы фінансава. Дапамогу можна перадаць асабістай або паштовым пераводам на адрас карэспандэнцыі.

Усім жадаю выдатнага летняга адпачынку. Сустрэнемся ў беларускіх санктуарыях і на старонках "Каталіцкага Весніка", які выйдзе 18 чэрвеня.

Кс. Віктар Місевіч

Віцебская Кур'яя паведамляе

Жаданнем Святога Айца Бэнэдыкта XVI святыня Езуса Міласэрнага ў Віцебску набывае тытул катэдralьнага касцёла Віцебскай дыяцэзіі. Урачыстасць абвяшчэння катэдры адбудзеца 18 чэрвеня. Расклад наступны.

10.30 – малітва перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам у парафіі Св. Духа (вул. Чкалава, 5а).

11.00 – Эўхарыстычная працэсія Божага Цела па вуліцах Віцебска ад касцёла Св. Духа да касцёла Езуса Міласэрнага (вул. Воінаў-інтэрнацыяналістаў, 28).

12.00 – урачыстасць св. Імши ў касцёле Езуса Міласэрнага.

Шчыра ўсіх запрашаем!

Дух Святы ўзмацніў сваімі дарамі

■ С. Дар'я Галубкова

У нядзелю 8 мая 2011 г. у віцебскім касцёле св. Барбары адбылася радасная падзея: катэдру наўдаў пастыр дыяцэзіі біскуп Уладзіслаў Блін, каб удзяліць сакрамэнт канфірмацыі вернікам гэтай парафіі, а таксама вернікам парафіі Езуса Міласэрнага.

Падчас урачыстай святой Імши, якую біскуп цэлебраваў разам з а. Міхалам Ермашкевічам і кс. Юрыем Жаўняровічам, ён нагадаў кандыдатам да канфірмацыі, што сапраўдныя сведкі Хрыста павінны знаходзіць Яго перадусім У Яго Слове і Найсвяцейшай Ахвяры, так як вучні па дарозе ў Эмаус.

Самы хвалюючы момант наступіў, калі кандыдаты разам са сваімі сведкамі, вызнаўшы веру ў адзінага Бога, пачалі па чарзе набліжацца да біскупа, каб прыняць сакрамэнт хрысціянскай сталасці. Пастыр дыяцэзіі крэсліў знак дару Духа Святога на чале Веранікі, Альжбеты, Люцыі, Монікі, Яна... Варты

зайважыць, што ў асноўным гэта была не моладзь, а людзі дарослыя і пажылога ўзросту. Сярод прыманючых канфірмацыю былі таксама і тыя, хто нядаўна перажыў навяртанне, прыняў першую Святую Камунію. Напрыканцы святой Імши вернікі скіравалі слова ўдзячнісці ў адрас біскупа Уладзіслава, абяцаючы маліцца за яго да Духа Святога, і атрымалі яго пастырскае блаславенне.

Мне, як катэхетцы, вельмі хацелася б падкрэсліць стараннасць і энтузіазм, з якім мае вучні паглыблялі сваю веру і рыхталіся да гэтага дня, а таксама падзякаўць Богу за тое, што ў Віцебскай дыяцэзіі ўзрасла колькасць сталых хрысціян. Усім тым, каго 8 мая Дух Святы ўзмацніў сваімі дарамі, жадаєм быць сапраўднымі сведкамі Хрыста і дасягнуць вяршынь святасці.

Урачыстасць св. Андрэя Баболі ў Полацку

■ С. Святлана Грэйць, тэкст
Ірына Грэйць, фота

15 мая ў касцёле св. Андрэя Баболі ў Полацку адбылася урачыстасць. 16 мая каталіцкі Касцёл узгадвае святога мучаніка Андрэя Баболю. Актыўную святарскую і асветніцкую дзеянасць святы праводзіў у свой час менавіта ў Полацку.

Каб ушанаваць свайго заступніка, на свята з'ехаліся гості з розных парафій. Святую Імшу канцэлебраваў кс. Францішак Кісель. Моладзь з Віцебска падрыхтавала тэатральны нумар "Паламаны Хрыстус". Гледачамі былі не толькі да-

рослыя, але і дзеці, якія з радасцю і цікаўнасцю глядзелі на маладых артыстаў.

Парафіяне доўгі час дапамагалі ў падрыхтоўцы свята. Пасля святой Імши для ўсіх вернікаў было наладжана харчаванне: смажаная бульба і гарбата. Віцебская і полацкая моладзь падрыхтавала музычны канцэрт. Вечарам адбылася моладзевая святая Імша. Студэнты радасна спявалі, дзякуючы Пану Богу, за атрыманыя ласкі. Танцамі і спевамі працягвалі весяліцца каля вогнішча з шашлыком.

Свята закончылася прыгожым феерверкам.

Майскі фэст у Гняздзілаве

Няшмат хто ведае, што апрача вядомых парафій у Докшыцкім дэканате ёсьць яшчэ іншыя святыя месцы. Яны не ляжаць на ростанях дарог, паўз іх не імкнуцца чэргі аўтамабіляў. Але ў гэтых асвечаных храмах адпраўляеца св. Імшы і збіраюцца на малітву людзі.

■ Кс. Віктар Місевіч, тэкст
Паліна Хмяльніцкая, фота

Гняздзілава – адно з такіх месцаў. Гэта звычайная беларуская вёска на заход ад Докшыц. 1 мая там сабраліся вернікі з дэканата, каб прыняць удзел у парафіяльным фэсце. Капліца Божай Міласэрнасці невялікая, таму набажэнствы прайшли звонку святыні.

Святары з вернікамі маліліся Вяночкам да Божай Міласэрнасці, Літаніяй да Найсвяцейшай Панны Марыі і атрымалі ўрачыстае благаслаўленне Найсвяцейшым Сакрамэнтам. Св. Імшу цэлебравалі кс. Віктар Місевіч з Бягомля і айцы-капуцыны з Докшыц: а. Марэк Пасют і а. Віталь Бандаронак. Божая

слова прамовіў кс. Віктар Місевіч. Ён засяродзіўся над ідэяй Божай Міласэрнасці на старонках Св. Пісання і ў вучэнні Касцёла. Святар таксама падкрэсліў асаблівасць фэсту. Менавіта ў гэты дзень у Рыме слуга Божы Ян Павел II быў аўтаганены благаслаўлённым. Пра такую значную падзею нагадвала дэкаратыўная перад гняздзілавскай капліцай.

Пасля малітваў і неабходных аўтаганенняў, брат Войтэх запрасіў усіх да вогнішча і пачаставаў гарачым супам. Шмат было радасці і для дзяцей: яны ахвотна смажылі на агні смачныя каўбаскі. Свята ў Гняздзілаве сапраўды адбылося на славу Божую і для дабра людзей.

Пад уражаннем ад падзеі

■ Ф. Дубраўскі

8 траўня ў культурна-рэлігійным цэнтры віцебскай парафіі Езуса Міласэрнага прайшла імпрэза ў гонар нядайнейшай беатыфікацыі Яна Паўла II.

Вернікі з розных парафій горада сабраліся гэтым разам ва ўтульнай зале цэнтра, каб падзяліцца ўражаннямі ад падзеі, што адбывалася ў Апостальскай Сталіцы тыдзенем таму, узгадаць галоўныя вехі жыцця і душпаstryрскай паслугі Вялікага Папы, яго ролю ў развіцці Касцёла і сусветнай хрысціянскай думкі.

Пра сутнасць і сэнс цырымоніі беатыфікацыі наогул, а таксама пра дачыненне асобы Яна Паўла II да нашай краіны распавёў, супрадаўжаючы аповед дэманстраваннем урыўкаў з відэафільмаў, вікарый парафіі кс. Юры Жаўняровіч.

Валянціна Осіпава прачытала ўласныя вершы, напісаныя пад уражаннем ад сустрэчы з Папам падчас адной з яго шматлікіх вандровак.

Дасканалым дэкламаваннем твораў самога Папы са зборніка "Рымскі трывпіці" уразлі прысутных юныя акторкі Насця Якіменка, Ліза Чыркова і Яна Латыш, а іх настаўніца Нэля Зайцева з густам пра-

читала любімы ўрывак блаславёшага з паэмы Адама Міцкевіча "Пан Тадэвуш". Музычную частку вечарыны забяспечылі студэнткі Насця Тэрэз і Вольга Дуброўская.

Падчас імпрэзы працавала выстава з выданняў філасофска-тэалагічных і мастацкіх твораў Яна Паўла II, а падзеі сканчэнні ўсе ахвотныя мелі магчымасць аддаць даніну пашаны Вялікаму Папу, пастаяўшы ў маўчанні ля ўстаноўленага яму пры уваходзе ў касцёл помніка.

Ушанаванне благаслаўлёнага Яна Паўла II у Мосары

■ Таццяна Ластоўская

У Рыме 1 мая 2011 года, у Нядзелю Божай Міласэрнасці, адбылася беатыфікацыя Слугі Божага Яна Паўла II, таму і ў в. Мосар Віцебскай дыяцэзіі вернікі праслаўлялі благаслаўлёнага Яна Паўла II.

На працягу трох дзён 29 красавіка і 1 мая вернікі ўдзельнічалі ў сустрэчах, якія наблізілі Яго постаць і паглыблі веды аб Яго Пантыфікате. Кожны дзень, пасля Святой Імшы і набажэнства каля помніка Яну Паўлу II, мосарскія парафіяне мелі магчымасць паглядзець фільм "Караль – чалавек, які стаў Папам" італьянскага рэжысёра Джакомо Бацціано.

У нядзелю, 1 мая, падчас Урачыстай Літургіі падзялі за беатыфіка-

цыю Вялікага Папы ў Мосары ў працоўленай гамілі, ксёндз Аляксей, адміністратор парафії, зварнуў увагу на выключную сувязь Яго Пантыфікату з Найсвяцейшай Паннай Марыяй. Асаблівым чынам, можа і не выпадкова, у першы дзень мая адбылося абвяшчэнне Яна Паўла II благаслаўлённым, бо гэты месяц – прысвечаны Багародзіцы Марыі. Дэвізам Пантыфікату Яна Паўла II быў абраўныя слова: "Totus Tuus" – Уесь Твой. Божая Маці Марыя чувае над светам і выпрошае Божую Міласэрнасць, заклікае нас да наўвратання і малітвы на ружанцы.

Слугу Божага Папу Яна Паўла II ужо пры жыцці людзі лічылі святым. Ён вёў Хрыстовы Касцёл да Бога, а зараз ужо з неба пакіруе нашымі крокамі на шляху да Збаўлення. Дзякуем Пану Богу!

Ірына Губская: У Легіёне няма выпадковых людзей...

Месяц май асаблівым чынам прысвеченны Марыі. Нам у рэдакцыі падалося цікавым пагутарыць з чалавекам, які вельмі любіць Божую Маці. Гэта парафіянка глыбоцкай парафіі Ірына Губская, сябар Легіёна Марыі. Пра сваё пакліканне да служэння ў Легіёне і пра марыйную духоўнасць чытайце ў гэтым інтэрв'ю.

– Спадарыня Ірына, калі вас пытаюць людзі: што такое Легіён Марыі, што вы ім звычайна кажаце?

– Кажу, што гэта марыйная супольнасць свецкіх людзей, якая сведчыць пра Хрыста праз ушанаванне Яго Маці. Гэта супольнасць аб'ядноўвае людзей, неабыякавых да таго, у які свет прыйдуць іх дзеци і ўнуки, людзей, якіх не пужае штодзённая праца над сабой, а не над суседам. У гэтых людзей кароткія языкі і доўгія працавітыя рукі, якія не шкадуюць малітвы і могуць аддаваць свой вольны час на патрэбу другіх, часам зусім незнаёмых. Легіянеры Марыі не чакаюць падзякі, бо ўжо адуздзячаны... Вось прыклад на так.

– Як вы ўступілі ў супольнасць? Хто вам прапанаваў? Можа самі?

– Пачну здалёк. Кожны жнівень хаджу ў пілігрымку ў Росіцу з айцамі марыянамі. Гэта такая праца над сабой, такое душэўнае аднаўленне, што словамі не апішаць... І вось, вярнуўшыся з такай пілігрымкі, колькі разоў успамінаючы казанні і канферэнцыі кс. Вячаслава Пялінка, разважанні пілігримаў, я пачала шукаць выйсце маёй душэўнай энергіі. У дзені нараджэння Найсвяцейшай Панны Марыі да мяне падышла жанчына і запрасіла на штотыднёвы сход легіянераў. Гэта быў 2006 год. Тады здавалася, што гэта ўсё выпадкова, што ўсё вырашаю толькі я. Але ці бывае што выпадковае ў Бога?! Як прыйшла паглядзець – так і засталася. Усе легіянеры між сабой – браты і сёстры. Гэта мая другая сям'я, дзе я адчуваю

сябе камфортна. Мы разам у радасці і ў горы, стараемся дапамагаць адзін аднаму. А апякуеща нашай вялікай сям'ёй наша Матуля.

– Статут Легіёна прадугледжвае амаль вайсковую арганізацыю і дысцыпліну. Вас на пачатку не палохала такая строгасць і дакладнасць? Бо гэта азначае вялікую адказнасць.

– Калі я пачала вывучаць статут Легіёна, было вельмі страшна. Бо я не ведала дакладна ці змагу стаць лепшай, ці змагу прынесці карысць. Усе мы грэшныя, і я не выключэнне, а статут вымагаў амаль святасці. Думала ўжо, што гэта не маё. На другі сход я пайшла, кажучы сабе, што гэта ў апошні раз. Але так дагэтуль і хаджу. А да святасці трэба імкнунца. Калі складала абяцанне, то такая радасць і свято агарнулі маю душу! І гэта радасць каштуе той вялікай адказнасці, якую я ўзяла на сябе.

– У Каталіцкім Касцёле цэніцца асабовасць і таленты кожнага верніка. Таму існуе шмат розных рухаў у парапіях. Як вы лічаце, што асаблівага можа прапанаваць Легіён Марыі сёняшнім беларускім парапіям?

– Легіён Марыі можа акцэнтаваць увагу вернікаў на Марыі, Божай Маці. А Яна якраз можа абараніць нас ад упłyva зла і гэтым наблізіць Валадарства Хрыста да кожнага чалавека.

Ірына Губская

– Легіянер прымае на сябе абавязак маліцца на ружанцы штодзёння. Гэта няпросты выбар. Як вы з гэтым спраўляецесь?

– Малітва на ружанцы – гэта задавальненне і ўжо патрэба. Я думаю, што таго меркавання і ўсе іншыя легіянеры. Гэта магчымасць сустрэць Бога і атрымаць збаўленне. Якая б не была стома за працоўны дзень, а бярэш у рукі ружанец – і ўсё адступае. Адказнасць за тых, за каго молімся, не дае магчымасці зрабіць гэта "няякасна", бо часам малітва вырашае ўсё. Страшна, калі чалавек моліцца толькі за сябе. Пан Бог дае дар малітвы для таго, каб мы маліліся за іншых.

– Дзейсныя легіянеры часта выконваюць пры парапіях самую адказную і складаную працу. А дома кожны мае сям'ю, працу, дзяцей. Як вы даяце рады ўсяму гэтаму?

– У нашым презідымуме я самая малодшая. У мяне муж, сын, дачушка, праца. Усё як і ва ўсіх людзей. Паверце, не стала горшай жонкай ці маці. Проста, каб усё паспя-

ваць, я стала крышачку хутчэй хадзіць па зямлі.

– Вашаму аптымізму можна толькі пазайздросціць. А хто для Вас Найсвяцейшая Марыя Панна?

– Надзеяная сяброўка, якая заўсёды побач, якая з'яўляецца пасрэдніцай паміж мной і Небам, шчырая і непасрэдная. У Яе вучуся быць пакорнай Божай волі, быць непрыкметнай і карыснай. Божыя ласкі, якія перадае нам праз Яе Бог, бясконца шчодрыя. І Марыя прагнє, каб мы прыходзілі па іх, а потым дзяліліся з іншымі.

– Ці Легіён – толькі жаночая справа? Як там сябе могуць знайсці і рэалізавацца мужчыны?

– У нашым презідымуме Маці Божай Падхорнай ёсць два мужчыны: брат Анатоль і брат Тадэвуш. І хто дзе сказаў, што малітва і апостальская праца – толькі жаночая справа?! Брат Анатоль узначальвае курью Маці Божай Балеснай, цудоўна спраўляеца з абавязкамі. Вельмі адказныя і цікавыя людзі, адкрытыя, чулія, ахвярныя легіянеры.

– Што для вас са мае цяжкае ў Легіёне?

– Спраўляцца са сваімі думкамі і пачуццямі.

– Што можаце сказаць тым, хто хацеў бы стаць легіянерам Марыі, але вагаеца, няўпэўнены?

– Няма чаго вагацца, а трэба адવажыцца і праверыцца. Не бойцеся браць на сябе цяжар чужога крыжа, бо свой крыж стане значна лягчэйшим. У Легіёне няма выпадковых людзей – ці ты прыходзіш і застаешся, ці ты прыходзіш толькі аднойчы.

– Дзякую за гутарку.

*Размаўляў кс.
Віктар Місевіч*

Легіянеры з Глыбокага.

Школа малітвы ў Друі

7-8 мая ў Друі моладзь Віцебскай дыяцэзіі сабралася на малітвунае чуванне: "Школа малітвы — будуй на Езусе".

■ Ірына Грэйць, тэкст і фота

Цудоўнымі спевамі ўпрыгожый сустрэчу музычны гурт пінскай духоўнай семінарыі «Подых Духа». Разам з ім маладыя людзі радасна праслаўлялі Бога спевамі і танцамі. Моладзь, якая прымала ўдзел у чуванні, была падзелена на групы. Кожная каманда пісала пісьмо з заклікам да незнаёмых аднагодак, расказваючы, як будаваць жыццё на Езусе. Клерыкі з гурта "Подых духа" давалі сваё сведчанне аб жыцці ў семінарыі і пакліканні.

Перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам, пад спевы музычнай групы, моладзь адаравала Хрыста. Святую Імшу канцэлебравалі прысутныя святары на чале з а. Віталем Бандаронкам. Казанне да моладзі правомові кс. Віктар Місевіч, расказваючы пра крызіс маладога жыцця і развіццё асобы ў хрысціянстве. На працягу ўсёй ночы моладзь малілася, адпачывала і весялілася.

З узыходам сонца распачаўся шлях святла. Новы дзень моладзь сустрэла добрай весткай аб уваскрасенні Хрыста.

Разважаем над

29 мая VI Велікодная
нядзеля Год, А, Ян 14,15-21

"Не пакіну вас сіротамі, прыйду да вас".

Вучань Езуса праяўляе сваю любоў да Яго, захоўваючы Яго загады. Мы – вучні Хрыста – атрымалі Дар, які свет не бачыць і не ведае. Гэты Дар – Святы Дух. Мы не сіроты. Маём Бога – Святога Духа ў сваіх сэрцах. Мы простыя людзі, якіх любіць Айцец, якія любім Езуса і якія маем у сабе Святога Духа. Бог будзе аб'яўляцца нам усё больш і больш. Запрашае нас да прыгоды пазнання Яго. Запрашае да еднасці – Камуніі – з Ім. Запрашае да любові.

– Ці захоўваю я навуку Езуса?

– Ці разумею, што захоўванне Яго навукі – гэта знак маёй любові да Яго?

– Галоўнае прыказанне Езуса – заклік да любові. Як я Яго люблю? У чым гэта праяўляецца? Як люблю бліжняга? Ці так, як самога сябе? У чым гэта праяўляецца?

– Ці памятаю, што ўва мне прабывае Святы Дух?

– Ці звяртаю ўвагу на Яго дзеянні?

– Ці бачу дзеянні Духа Святога ў натхненнях, голасе сумлення і научанні Касцёла?

– Ці бачу Яго ў Божым Слове і здаённях свайго жыцця?

– Ці прагну лепш пазнаць Бога?

– Ці хачу наблізіцца да Яго?

– Ці шукаю Яго прысутнасці ў малітве, Сакраментах, духоўным настаўніцтве?

– Ці памятаю, што Ён хоча быць са мной?

5 чэрвеня VII Велікодная нядзеля Год, А, Ян 17,1-11а

"А вечнае жыццё ў тым, каб спазналі Цябе, адзінага праўдзівага Бога, і таго, каго Ты паслаў, Езуса Хрыста".

Воля Айца ў тым, каб Сын даў нам Вечнае Жыццё.

Сутнасцю Вечнага Жыцця ёсць спазнанне Бога і прызнанне Езуса Богам. Езус прыйшоў, каб мы лепш спазналі Айца. Бог уцелавіўся, каб мымаглі наблізіцца да Яго. Каб мы жылі з Ім і згодна з Яго воляй. Слова Навукі Хрыста – гэта Дарога Збаўлення. Гэта Дарога да еднасці з Богам. Езус заступаецца за тых, хто прыме Яго навуку. Мы Божая ўласнасць. Хоць яшчэ ў свеце, у дарозе, але ўжо Яго.

– Бог хоча майго жыцця ў Вечным шчасці. Ці памятаю пра гэта?

– Вечнасць у еднасці з Богам распачынаецца ўжо тут, на зямлі. Ці разумею гэта?

– Жыццё паводле „нібеснай методыкі” – гэта спазнанне Бога. Ці так я жыву?

– Ці шукаю Яго ў часе малітвы?

– Ці пытаюся пра Яго волю?

– Ці клапачуся, каб быць у еднасці з Ім праз Святу Камунію?

– Ці стараюся, каб гэта еднасць была ў глыбіні сэрца – у думках, інтэнцыях, рашэннях?

– Ці будую сваё жыццё разам з Ім і згодна з Яго воляй?

– Ці можа, побач з Ім і згодна са сваёй воляй?

Фэст Найсвяцейшай Марыі Панны Кароны Польской

■ Кс. Віктар Місевіч, тэкст
Сяргей Сінкевіч, фота

З мая ў Порплішчы адбыўся парафіяльны фэст. Назва свята змяшчае ў сабе даволі рэдкі для беларускай зямлі тытул Маці Божай. Несумненна, гэта звязана з гістарычным мінультым Порплішча і ваколіц.

Словы прывітання скіраваў да вернікаў пробашч кс. Юрый Барадзюнёў. Ён падзякаўваў усім за прысутнасць і запрасіў да супольнай малітвы. Св. Імшу цэлебраваў кс.

Віктар Місевіч, ён таксама правомові гамілію слухачам. У ёй святар разважаў над істотным момантам гісторыі збаўлення – Звеставаннем.

Эўхарыстычная працэсія вакол касцёла з фігурай уваскрэслага Хрыста стала велічным знакам уваскрашэння Касцёла на порплішскай зямлі. У працэсіі прынялі ўдзел дарослыя і дзеці. Гукі гімна "Цябе, Бога, праслаўляем" авбясцілі наваколлю пра святочную радасць вернікаў парафіі Найсвяцейшай Марыі Панны Кароны Польской у Порплішчы.

Божым словам

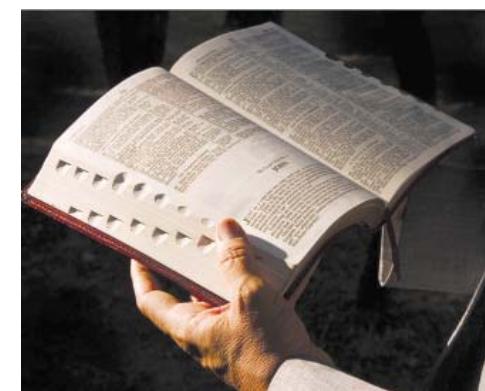
– Ці адчуваю сябе спадкаемцам неба і ўдзельнікам вялікага паклікання?

– Ці памятаю, што маё сэрца – Валадарства Божае, прастора, у якой Бог жыве, аб'яўляеца і ўлада-рыць?

– Ці памятаю, што не адзінокі?

– Ці памятаю, што не абыякавы Богу?

– Ці памятаю, што і браты ў веры таксама не абыякавыя Богу?

– Ці верыш, што Святы Дух можа дапамагчы спарадкаваць тваё сумленне?

– Ці верыш, што Ён надасць сэнс твайму жыццю?

– Ці прыслухаўваешся да натхнення ў Святога Духа?

– Ці чыніш дабро, якога прагнє тваё сэрца, натхнёнае Святым Духам?

– Ці не заглушаеш у сваім сумленні голас Святога Духа, Які асцерагае цябе ад злога?

– Ці бачыш у сакрамэнце споведі дзеянне Святога Духа?

– Ці шчыра спавядаешся?

– Ці ўсе справы свайго сумлення аддаеш Богу і святару ў спавядніцы?

– Можа, ёсць штосьці, пра што трэба паразмаўляць, бо ніколі не спавядаўся з гэтага шчыра?

– Ці развіваешся духоўна, пачынаючы бачыць розныя справы свайго жыцця шырэй і глыбей?

– Ці супрацоўнічаеш з Божымі натхненнямі? Ці паслухмняны ім? Ці верна іх выконваеш?

Рубрыку вядзе кс. Павел Кнурэк

Здаровая мода і час

Прыйшла вясна. У гардэробах начало з'яўляцца кароткае, яркае, адкрытае адзенне. Высветлім, як адносіцца каталіцкая моладзь да летніх і веснавых убораў.

Кацярына Барыла, Дзеркаўчына:

Да адкрытага і кароткага адзення я адношуся абыякава. Падкрэсліць сваю прыгажосць і выказаць стыль можна пры дапамозе іншых рэчаў гардэроба. Калі бачу зімою дзяўчыну ў кароткай спадніцы, мяне гэта бянтэжыць. Здароўе павінна быць на першым месцы. Але часам міні-адзежа можа выглядаць прыгожа і без выкліку. Калі чалавек правільна падбірае кароткую вопратку, то няхай носіць яе з задавальненнем.

Алег Лубчонак, Полацк:

У тэмі адзення заўсёды паўстае два пытанні: практычнае і моднае. Што датычыцца практычнасці, то кароткая вопратка – аптымальны варыянт летам, у спякоту. Я лічу гэта нормай. Як дзяўчата ходзяць у кароткіх спадніцах, так і хлопцы носяць шорты. Але заўсёды здзіўлялі дзяўчыны, якія но-

Сяргей Ламачускі, Варапаева:
Вопратка – спосаб падачы інфармаціі пра сябе. Але што такое мода? Гэта

Ірына Дудко, Друя:
Я лічу, што адкрытую вопратку

адзін са спосабаў атрымання грошай. Часам яна не ставіць перад сабой мэту зрабіць чалавека прыгажэйшым. Я лічу, што сучасная мода не паказвае сапраўднага густу хлопца. Усе не раз чулі выраз: «Мужчына любіць вачыма, а жанчына вушамі». Я лічу, што дзяўчата не павінны злouжываць сваёй прыроднай прыгажосцю. Форма адзення дазваляе хлопцу сфармуляваць свой погляд на тое, якое гэта дзяўчына. На сціплых хлопцы звязраюць увагу, бо ў іх ёсьць своеасаблівы шарм. Закрытая вопратка можа адкрыць душу чалавека. Не трэба падабацца ўсім хлопцам. Калі дзяўчына прыгожая, яе можна заўважыць нават на градцы ў штанах бабулі.

патрэбна насіць толькі летам. Але пры гэтым захоўваць правілы этикету, прыстойнасці. Большасць мадэльераў і стылістай свету лічаць, што кароткае адзенне не з'яўляецца модным. Я згодна з такім меркаваннем. На здароўе, асабліва дзяўчата, кароткія строі, часам, аказваюць згубнае дзеянне.

Ганна Блажэвіч, Мёры:

З пункту гледжання медыцыны могу сказаць, што кароткія спадніцы і кофтачки аказваюць негатыўны ўплыў на жаночае здароўе. Галоўная праблема, якая можа ўзнікнуць ад гэтай «прыважосці» – бяспладнасць. Часам дзяўчата здзіўляюцца адкуль гэта ў іх, кажуць, што берагуць здароўе. Магу сказаць, што дастаткова адзін раз апрануць кароткую спадніцу зімой, або, калі надвор’е не вельмі цёплае, і можна атрымаць «падарунак на ўсё жыццё». Лёгка могуць узнікнуць праблемы з ныркамі і захворванні мачавых шляхоў: цыстыты, піеланефрит, гламеруланефрит. А ўвогуле апранацца патрэбна па сезону і берагчы здароўе.

Гутарыла Ірына Грэйць

Сціпласць і прыважосць у модзе

**■ Оксана Костюченко, г. Віцебск,
модельер-конструктор**

Невозможно, затронув тему внешнего облика христианина, не обратиться к Священному Писанию, которое преизобилует наставлениями: «Итак, облекитесь, как избранные Богом, святые и возлюбленные, в милосердие, благость, смиренномудрие, кротость, долготерпение... Более же всего облекитесь в любовь...» (Кол 3,12,14). «Да будет украшением вашим не внешнее плетение волос, не золотые уборы или нарядность в одежде, но сокровенный сердца человек в нетленной красоте кроткого и молчаливого духа, что драгоценно пред Богом», – советует нам апостол Петр (1 Пет 3,3-4).

Человека не может не волновать внешний вид, ведь «по одёжке встречают». Выбирая костюм, надевая новое платье, всегда нужно помнить, что эта вещь становится частью нас самих. Мы вольны надеть то, что больше нам по вкусу, но

должны помнить, что хотим или нет, одежда много расскажет о нас, и должны считаться с этим.

Мода слишком сложное, неоднозначное явление. В нём своеобразно – и каждый раз по-новому – отражается наша и духовная, и материальная жизнь. Ошибочно понять, что мода выражает стандарт, принятый большинством. Нередко мода выступает как своеобразный протест именно против вкусов, доминирующих в обществе. И христиане могут бросить вызов моде, той, которая вульгарна, безвкусна, расточительна, нелепа. Как? Отдав предпочтение простоте и скромности, удобству и практичности, универсальности и эстетичности. Нельзя забывать, что не мода делает человека, а человек – моду! В моде отражается наш образ жизни. С переменами, которые в ней происходят, связаны и изменения как в самой одежде, так и в отношении к ней. Очень важно занять свою независимую позицию, иначе в погоне за новизной можно потерять себя.

Внешний образ многое открывает о нас, и важно насколько внешний человек соответствует внутреннему. Мода стала демократичней, и всегда можно выбрать то, что более соответствует образу жизни, характеру, внешности. Существует множество вариантов быть модным, не затрачивая много времени и средств и, самое главное, не теряя своей индивидуальности и человеческой значимости. Сложно конкретно дать рекомендации, что и как носить. Часто люди воспринимают советы слишком буквально.

Но существуют правила, которые не следует нарушать. Создаёте вы гардероб или обновляете, нуждаетесь ли в одной конкретной вещи, главное правило – будьте благородны! Отберите то, что идёт, и решительно откажитесь от того, что уродует и не соответствует образу жизни, не

отвечает материальным возможностям, духовным и эстетическим потребностям. Одежда имеет определённое назначение, не пренебрегайте им. Для души создано тело, для тела одежда, которая не только служит телу, но и душе. Во что одета наша бессмертная душа, так ли она выглядит как наш наряд? Стоит задуматься над этим. Важно помнить о возрасте: того, что допустимо и простительно подростку, следует избегать умудрённым жизненным опытом людям.

Гармония и чувство меры – свидетельство мудрости. Поскольку тело имеет не только душу, но и форму, не забывайте, что прикрывая особенности фигуры, вы создаёте чувство комфорта и уверенности, а значит и спокойствия, что очень важно. Неспроста одежда классифицируется по назначению и стилю. Даже поверхностное знание даёт представление о том, что в спортивном костюме не пойдёт невеста венчаться, а если пойдёт, то это не является проявлением вкуса... И на пляж в жару в шубе не ходят. Только странно, почему в перковь можно приходить как на пляж? Не бойтесь отдавать предпочтение вещам простым и недорогим. Порой стандартная, невыразительная сама по себе, одежда сильней подчёркивает вашу особенность и привлекательность. Возьмите на заметку: крайности в одежде – вещь разорительная. Лучше чуть-чуть отстать от моды и опередить в классике, чем запутаться в её сетях. Хороши вещи элегантные, спокойные и несуевые. Но и манеры поведения, способ держаться и говорить должны соответствовать вашему выбору. Порой как прекрасен человек, пока молчит! И ещё немного теории: не следуйте лозунгу: «Хочешь быть красивой – страдай». Эти страдания недостойны христианина. Ещё важно, что нас объединяет не одинаковый подход к одежде, а одна цель.

Не пренебрегайте теорией, приступая

к практике. Невозможно в одной статье решить так много задач, поэтому практические советы будут общие и очень краткие, а выбор за вами. Для начала загляните в свой шкаф и без сожаления отложите вещи, из которых вы выбросили духовно, морально и физически. С присущей христианину щедростью, подарите лучшие из них. Что-то можно обновить. Проявите фантазию, откройте вторую жизнь для вещей, на вас взгляните слишком простых или надоевших. А сэкономленные средства всегда найдут нуждающегося.

Многие вещи можно комбинировать: короткое платье, которое теперь стесняется носить, попробуйте одеть с брюками, которые тоже стали «не очень». Под прозрачную длинную юбку наденьте любимые короткие шорты; глубокий вырез исправят водолазки или топы, которые, кажется, уже никуда не годятся. Если вещи не сочетаются по цвету, их можно покрасить. Учтите исправлять то, что есть, а не менять постоянно то, что имеете. Жизнь одна, её не поменяешь как вещь. Не захламляйте свой шкаф и жизнь вещами, которые не сочетаются. Купленные туфли, которые не с чем носить, повлекут за собой ряд проблем. Создайте свой образ, используя мудрость, чей-то компетентный совет, отчасти фантазию и вкус, не откладывая моду, которая призвана послужить. От причёски до обуви без подражания создайте свой стиль, проникнутый простотой и гармонией, который послужит вам и прославит Бога Отца.

Мода рождается, живёт и умирает. Если человек слишком вовлечён в этот процесс, то каждый раз ему приходится «умирать» вместе с ней. Разве к этому призван человек? Когда мнение окружающих сбивает вас, прибегните к словам апостола: «О горнем помышляйте, а не о земном» (Кол 3:2), и земные заботы и проблемы обретут другую ценность.

Дзе твая святасць, Радзіма?

27 красавіка Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь у першым чытанні прыняла законапраект аб рэпрадуктыўных тэхналогіях. Гэта яшчэ не азначае прыняцця самога закона. Паводле літары права павінна адбыцца другое чытанне, а таксама праца дыскусійных груп. Толькі тады закон будзе прыняты або адхілены.

■ Кс. Віктар Місевіч

Чаму гэты законапраект звярнуў на сябе ўвагу рэдакцыі "Каталіцкага Весніка"? Таму што ён закранае права ненароджаных дзяцей, сужэнцаў і сем'яў. Закранае годнасць чалавечай асобы. Пра што гаворыцца ў законапраекце? У ім прадугледжваецца стварэнне нарматыўнай базы для легалізацыі штучнага апладнення жанчын, утварэння юрыдычнага статусу сурагатных маці, арганізацыі банка донарскіх палавых клетак і г.д...

Адразу хачу падкрэсліць, што Каталіцкі Касцёл рашуча супраціўляецца такою практикай і несумненна яе асуджае. Афіцыйны адказ Ватыкану па праблемах рэпрадуктыўных тэхналогій месціца ў Інструкцыі Кангрэгациі Веравучэння ад 22 лютага 1987г. пад назвай "Donum Vitae". Маніпуляцыі з палавымі клеткамі не важна з якой мэтай, нават дзеля зачацця дзіцяці – гэта злачынства!

Беларускія каталіцкія біскупы таксама выказаліся па гэтай праблеме. Між іншым, у паведамленні Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі ад 27 чэрвеня 2007г. біскупы звяртаюцца з заклікам да ўсіх вернікаў, каб тыя, "зрабілі ўсё, што ў іх моцы, каб сурагатнае мацярынства наогул не мела месца, а асабліва сярод хрысціянаў".

Іншымі словамі, іерархі Касцёла, якія адказныя за чысціню традыцыі і веры, аўтарытэтна сцвярджаюць, што сурагатнае мацярынства – гэта зло, што штучнае апладненне нясе з сабою смерць ненароджаным эмбрыёнам.

Законапраект беларускіх парламентарыяў пакліканы, каб неяк упрадаваць існуючу ситуацыю ў галіне рэпрадуктыўных тэхналогій. З аднаго боку можна зразумець дэпутатаў. У грамадстве ёсьць людзі, якія былі б не супраць выкананія функцыі мамы па найму, ці наадварот пакарысташа яе паслугамі. Але з іншага боку: што важней? Жаданні паасобных людзей ці Божы аўтарытэт? Чаму чалавек так хоча стаць на месца Бога? Жыццё нам не належыць. Гэта толькі Божы дар.

Чаму навукоўцы, медыкі, юрысты хочуць паспрыяць, каб у Беларусі нішчыўся інстытут сям'і? Пастаянна мы чуем несуціальную статыстыку: столькі шмат разводаў! Як гэта адбываецца на дзяцячы! І што мы бачым сёння ў беларускім парламенце? Дэпутаты прапануюць узаконіць сурагатную маці! А чаму нікто не задумваецца пра дзіця, якое народзіцца ад гэтай маці? Як яму патлумачыць пазней, што яго вынасіла па дагавору за гроши адна мама, а выхоўвае іншая? Або як скажаць юнаку ці дзячынне, што сапраудны іх бацька невядомы, а зачатыя яны былі ў праўніцы пасля селекцыі і адбору. Выбачайце мяне, але гэта мне больш напамінае працу племзавода.

Сёння свет штораз больш яднаецца ў глабалізацыі, і мы самі здзіўляемся: які ж ён малы! Што такое дзевяць з паловай мільёнаў беларускіх грамадзян? У нашай краіне, калі законапраект прымуць і колькасць апладнення ад донара вырасце, вельмі лёгка будзе сустрэцца ананімным братам і сёстрам. Што тады? Як пазбегнуць

кровазмяшання? Ці не сёння беларускі парламент яму для наступных пакаленняў?

У сувязі з праблематыкай рэпрадуктыўных тэхналогій даводзіцца сутыкацца з аргументам: сёння навука ідзе наперад. Нельга стаяць на месцы. Хачу спытацца: а куды зышла навука ў Японіі? Чаму свет не распазнае знакаў? Чалавек не усемагутны! Існуюць

межы дозволенага таксама і ў навуцы, і ў медыцыне. Проста неабходна ў ХХI стагоддзі развіваць навуку і грамадства паводле крытэрыяў маралі і сумлення!

У мас-медыйнай прасторы дастаткова шмат абурэння выклікае пазіцыя Каталіцкага Касцёла. Як так? Сем'і хочуць мець дзіця, а ім забараняюць! А як Касцёл можа даць дабро на забойства? Я свядома пішу цяпер гэтае слова, бо рэпрадуктыўныя практикі прыводзяць да забойства многіх ненароджаных эмбрыёнаў.

Кожнаму католіку важна ведаць і памятаць, што зачацце ў праўніцы, сурагатнае мацярынства, донарства палавых клетак недапушчальнае і з'яўляецца смяротным грахом.

Што рабіць бяздзетным бацькам? Парушыць Божы закон ці праявіць пакору і ўсынавіць дзяцей з прытулка? Выбар за імі. Несумненна адно, што сёння ў Беларусі недастатковая праста стаяць у касцёле, склаўшы малітву на рукі. Вашая вера, браты і сёстры, вымагае адказнага выбару. Часам нялёткага, але паводле сумлення. Толькі так можна быць сапраўдным хрысціянінам, толькі так можна быць шчы-

рым католікам.

І яшчэ адно. Месяц май стаў знакавым месяцам для ўсяго Касцёла. Слуга Божы Ян Павел II – благаслаўлены. Многі ў дзень яго пахавання крычалі

"Santo subito!" – "Святы адразу"! З гэтым воклічам пагадзіліся не толькі католікі, але і шмат людзей з іншых канфесій. Нават многія няверуючыя глыбока шанавалі Яна Паўла II як асобу. Ён ужо афіцыйна аблічлены благаслаўленым. Але недастатковая

радасна прызываць яго імя. Вельмі важна звярнуць увагу на навучанне Святога Айца. На Інструкцыю "Donum Vitae", на энцыкліку "Evangelium Vitae" і іншыя дакументы, якія бароняць жыццё. Тады нам сапраўды ўдасца памножыць святасць у нашых сем'ях і ва ўсім беларускім грамадстве.

Падчас папулярных фестываляў, падрады, па тэлебачанні мы часта чуем песні пра Белую Русь, пра Святую Русь. Словы і музыка ўкладзеныя таленавітымі рукамі, перажытыя ў любячым сэрцы і высеваныя вуснамі патрыётаў. Але сёння мала захапляцца святасцю Беларусі ў песнях. Сур'ёзны выклік паўстаў перад беларускім грамадствам.

Дык дзе ж твая святасць, Радзіма?

Беатыфікацыя Яна Паўла II

Заканчэнне. Пачатак на стар. 1

На маё пытанне, ці не шкадуе яна, што ёй не ўдалося трапіць на плошчу святога Пятра, жанчына адказала: "Але галоўнае, што сёння мы знаходзімся тут, у Рыме". І сапраўды, атмасфера Рыма 1 мая проста немагчыма перадаць словамі!

Да дзесяці гадзін у Рыме было прахладна і пахмурна, прагнавалі дождж, але як толькі на плошчы святога Пятра пачалася беатыфікацыйная імша, выглянула сонейка і стала светла і цёпла.

...Плошча святога Пятра была сведкай пачатку пантыфікату бл. Яна Паўла II, калі 16 кастрычніка 1978 года ўрачыста прагучала "Habemus Papam!" і бл. Папа Ян Павел II з усмешкай на твары выйшаў на балкон базілікі, каб першы раз удзяліць благаслаўленне "Urbi et Orbi"; яна чула, як 22 кастрычніка 1978 года падчас інаўтурацыі свайго пантыфікату бл. Ян Павел II заклікаў у гамілі: "Не бойцеся прынайць Хрыста... Адчыніце насцеж дзвёры Хрысту!..."; яна была сведкай таго, як 13 мая 1981 года Маці Божая Фацімская выратавала жыццё Папы падчас замаху на яго; і яна ж бачыла, калі ў вігілю Божага Народжэння 1981 года ў вакне Апостальскага Палацу бл. Ян Павел II паставіў запаленую свечку як сімвал салідарнасці з польскім народам, бо польскі народ адзначаў гэтае свята ва ўмовах ваеннаага становішча, калі многія сем'і аказаліся раздзеленымі, паколькі іх родныя былі арыш-

таваныя за сяброўства ў "Салідарнасці".

Плошча святога Пятра была і сведкай шматлікіх цярпенняў і годнага памірання бл. Яна Паўла II, калі 30 сакавіка 2005 года ён апошні раз паявіўся ў вакне Апостальскага Палацу перад прысутнымі на плошчы, не здолеўшы вымавіць ніводнага слова. І яна бачыла, як падчас пахавання бл. Яна Паўла II моцны вецер, перагарнуўшы старонкі, нарэшце закрыў Евангелле на яго труне. І гэта ж плошча стала сведкай незвычайнай радасці і надзеі вялізной колькасці людзей, калі ў Свята Божай Міласэрнасці 1 мая падчас беатыфікацыйной імши было ўрачыста авшвешчана, што ад гэтай хвіліны Слуга Божы Ян Павел II – благаслаўлены...

І я падумала, што гэта заслуga благаслаўленага Папы ў тым, што мы, беларускія пілігримы, мелі магчымасць прыехаць на яго беатыфікацыю. Гэта ён спрычыніўся да падзення камунізму ў краінах Усходняй Еўропы і да таго, што "Касцёл маўчання", як называлі Касцёл у бытлым Савецкім Саюзе, ізноў ва ўвесі голас стаў прамаўляць праўду аб Евангеллі і ўваскраслым Хрысце.

Пасля беатыфікацыйной імши мы накіраваліся ў базіліку Санта Марыя Маджорэ. Тут ў адной з капліц базілікі а шаснадцатай гадзіні адбылася імша падзякі за беатыфікацыю вялікага Папы для пілігримаў з Беларусі і Расіі. Імшу цэлебраваў мітрапаліт Мінска-Магілёўскі арцыбіскуп Тадэуш Кандрушевіч, канцэлебравалі віцебскі біскуп

Уладзіслаў Блін, дапаможны біскуп Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі Антоні Дзем'янка, гродзенскі біскуп Аляксандр Кашкевіч і Апостальскі візітатор для грэка-каталікоў Беларусі архімандрит Сяргей Гаек, а таксама святары з Беларусі, Польшчы і Расіі. Сярод гэтых святараў - ксёндз Аляксандр Амільчэні, з нашай, Віцебскай дыяцэзіі, які з мінулага года працуе ў Беларускай секцыі Ватыканскага рэдактара.

Наступны дзень быў прысвечаны эккурсіі па Рыме. Зразумела, мы не маглі аблічыць плошчу святога Пятра. У гэты дзень на плошчы стаяла вялізная чарга тых, хто жадаў пакланіцца бл. Яну Паўлу II, чыя труна была выстаўлена ў базіліцы.

Другога мая мы развіталіся з Веч-

ным горадам.

...Венецыя сустрэла нас яркім сонцем і блакітам каналу. Дарэчы, гэты горад даў Касцёлу трох пап XX стагоддзя - святога Пія X, благаслаўленага Яна XXIII і Яна Паўла I, якія перад сваім абраценнем на трон пяतровы былі патрыярхамі Венецыі, а благаслаўлены Ян Павел II наведаў яго з пастырскім візітам ў 1985 годзе.

...У свой час бл. Ян Павел II жадаў наведаць Беларусь. На жаль, з пэўных прычын яму гэта не ўдалося. Аднак 1 мая, гэта мы, беларускія пілігримы, прыехалі да яго. І, вяртаючыся на Беларусь з нашага далёкага падарожжа, мы цешыліся, што ў небе з'явіўся яшчэ адзін благаслаўлены, які моліца за нашу краіну і Касцёл на Беларусі....

Беларускія пілігримы ў Рыме

Святога Мікалая праслаўлялі у Дзеркаўшчыне

9 мая ў дзеркаўшчынскай парафіі Унебаўшэсця Хрыста адбыўся адпуст, звязаны з успамінам святога Мікалая. Звернемся да яго біяграфіі, каб яшчэ раз прыгадаць заслугі гэтага свято-га.

Прыкладна ў 270 годзе ў горадзе Патара ў Ліцы (Малая Азія) нарадзіўся святы Мікалай. Ён быў адзіным сынам у заможных бацькоў, з самага дзяцінства адрозніваўся не толькі набожнасцю, але і спачуваннем да нядолі бліжніх. Так, напрыклад, дапамог выдаць замуж траіх дачак абяднелага шляхціца, скрыта падкідваючы ім гроши. Пасля смерці бацькоў ахвотна дзяліўся сваім вялікім маёнткам з патрабуючымі дапамогі. Калі стаў біскупам горада Міры, працягваў рабіць добрачыннасць. Пасля смерці Мікалая (дакладная дата невядома (345-352)) яго рэліквіі захоўваліся ў Міры Лікійской, пакуль у 1087 г. не былі выкрадзены італьянскім куп-

цамі і вывезены ў г. Бары на поўдні Italii.

Ксёндз Андрэй Кулік падчас казання адзначыў, што св. Мікалай, як і іншыя святыя і благаслаўленыя, рабіў дабро не дзеля славы, а таму, што так дзейнічаць падказвала яму чыстае сумленне, таму, што гэта прыносіла людзям радасць. Мікалай часта называюць

цудатворцам і лічаць вялікім сябрам дзяцей, апекуном шчаслівых сужэнстваў, вязняў і маракоў.

Пасля святой Імшы адбылася эўхарыстычная працэсія і благаслаўленне.

Св. Мікалай няхай будзе для нас прыкладам, як крочыць за Хрыстом па жыцці, робячы добро.

Каця Малей, верніца Дзеркаўшчынскай парафіі

**Кляштар Сясцёр
Эўхарыстак у Браславе
запрашае
на фармацыйную
сустрэчу
“Школа малітвы Божым
Словам”**

КНІГА АПАКАЛІПСІСА
3-5 чэрвеня 2011 г.

Апакаліпсіс – гэта кніга, напісаная для ўсіх, а не толькі для навукоўцаў. Непакоіць і супакойвае адначасова, а, перадусім, з'яўляеца кнігай надзеі. Падчас сустрэчы будзем разважаць першую частку Апакаліпсіса, якую складаюць лісты да сямі Касцёлаў.

Праводзіць: а. Тадэвуш Дабравольскі, сальватарыянін.

Падчас сустрэчы можна прыступіць да споведзі і паразмайляць з духоўным кіруніком.

Пачатак у пятніцу а 15-ай гадзінне і заканчэнне абедам у нядзелью. Харчаванне гарантуюм.

Просім узяць: нататнік, пасцельную бялізну (спальнік) і Біблію.

Колькасць месц амежавана, таму вельмі просім загадзя паведаміць пра жаданне ўдзельнічаць у сустрэчы.

Кантакт:
с. Наталля SJE +375-33-677-50-
81 sjeb@list.ru
кс. Тадэвуш SDS +375-29-592-65-
69 sdsby@list.ru

Семінар “Малітва танцам”

12-14 жніўня 2011 года, Друга
“Перад Панам буду танца-
ваць”

Запрашаем усіх:
■ хто шукае новыя формы
прастолення Бога,
■ хто любіць танцеваць,
■ хто хоча дзяліцца сваім во-
пытам з іншымі.

Семінар дапаможа ўвайсці ў ма-
літву танцам.

Дасць магчымасць адкрыць но-
выя прасторы ў духоўным жыцці.

Кантакт: с. Наталля +375-33-
677-50-81; кс. Тадэвуш +375-29-
592-65-69

Каталіцкі ВЕСНИК

Газета Віцебскай дыяцэзіі

Заснавальнік:

мясцоўе разлігінае аб’яднанне «Віцебская дыяцэзія Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ»

Выдавец:

рэлігійная місія “Дабрачыннае каталіцкае таварыства Карытас” Віцебскай дыяцэзіі Рымска-каталіцкага Касцёла ў РБ

Галоўны рэдактар:
кс. Віктар Місевіч

Тэхнічны рэдактар:

Дзмітрый Лупач

Карэктары:

Алена Пажога, Таццяна Смоткіна, Хрысціна Татарчук

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродка масавай інфармацыі №1437 ад 5 красавіка 2011 года выдадзенае Міністэрствам інфармацыі РБ

Няхай сыдзе дух Твой і адновіць аблічча гэтай зямлі

Добрай нагодай для духоўнай падрыхтоўкі да беатыфікацыі Яна Паўла II сталі рэкалекцыі, праведзеныя ў касцёле святой Барбары ў Віцебску вікарэем парафіі а. Пятром Рудкоўскім ОР.

Кожны дзень рэкалекцыі быў прысвечаны асобнай тэмэ. Падчас першай рэкалекцыінай канферэнцыі пад называй “Дух-Суцяпышель пераканае свет аб греху, справядлівасці і крызісе” (пар. Ян 16,8), прагучала думка, што любое аднаўленне трэба пачынаць перш за ўсё з сябе. Калі студэнт-фізік Мацей Зэмба, на сённяшні момант дамініканін, былы правінцыяльны прыёэр Польскай правінцыі, слухаў прамову Папы Яна Паўла II на Плошчы Перамогі ў Варшаве 2 чэрвеня 1979 года і пачаў слоў “Няхай сыдзе дух Твой і адновіць аблічча гэтай зямлі”, ён зразумеў, што нешта павінна змяніцца. Але гэтыя змены трэба пачынаць з сябе. Мацей Зэмба разумеў, што, магчыма, у камуністычнай Польшчы яму прыдзецца пражыць усё сваё жыцце, але з таго моманту ён пастанавіў перастаць ілагаць.

Калі адзін журнالіст спытаў у Яна Паўла II, якое яго найболыштім улюблёнае месца ў Бібліі, то спадзіваўся пачуць, што гэта будзе ўрываак аб любові Бога, паколькі Ян Павел II вядомы як аўтар шматлікіх публікаций, прысвечаных тэмэ любви. Таксама Ян Павел II часта казаў аб міласэрнасці Бога. Аднак журналіст пачаў: “Пазнаеце праўду і праўда вызвалиць вас” (Ян 8,32). Аб вызвалиць моцы праўды гаварылася падчас другога дня парафіяльных рэкалекцый.

“Дзяля свабоды вас вызваліў Хрыс-

Пахвалёны Езус Хрыстус!

У нашай парафіі ў Порплічы 3 мая – урачыстасць Маці Божай Ка-
ралевы Кароны Польскай. Гэта ты-
тул нашага касцёла. З нагоды ўра-
чыстасці мы, парафіяне, ад шыры-
га сэрца хочам павіншаваць наша-
га дарагога ксяндза Юрыя Бараўнё-
ва. А 23 красавіка ў яго быў дзень на-
раджэння і імяніны. Мы вельмі
любім свайго святара і дзяякуем яму
за цудоўныя характар, за залатыя
рукі, за яго духоўнасць, за навуку, за
стараннасць. Ксёндз Юрый не шка-
дуе свайго здароўя і часу дзеля таго,
каб наша святыня была прыгожай
і ўтульнай. Мы, парафіяне, у сваіх
малітвах просім Маці Божую Ка-
ралеву Кароны Польскай аб заступни-
цтве для яго, аб моцным здароўем.
Таксама жадаєм кс. Юрому вялікага
зямнога шчасця, радасці, сонечных
дзён, плённай працы, здзяйснення
усіх мар і задумак, апекі Маці Божай
ва ўсіх спраўах і Божага благаслаў-
лення на доўгія гады, заўжды быць
з намі. Няхай на жыццёвым шляху
яму сустракаюцца толькі добрыя
людзі!

**Парафіянка
Нарберта Камянецкая**

тус!” (Гал 5,1) – пад такой назвай прай-
шла трэцяя канферэнцыя. Свабода за-
мацавана ўнутры чалавека, утварае сут-
насць чалавечай асобы і з’яўляецца яе
распазнавальным знакам. Несвабодны
чалавек – гэта непаўнаспрыяны, “адча-
лавечаны” чалавек. Як адзначалася пад-
час рэкалекцыі, існуюць пэўныя

ўзроўні фармавання чалавека як істо-
ты свабоднай: 1) узровень сумлення (без сумлення – маральна-духоўнага
хрыбта – чалавек не можа быць свабод-
ным); 2) узровень выбару, калі чалавек
можа рэалізаваць дабро шматлікім спо-
сабамі; 3) узровень абароны свайго сум-
лення і свайго выбару (калі нейкія вон-
кавыя сілы прымушаюць ісці чалавека
супраць сумлення, то свабодны чалавек
мае права – і ў нейкім сэнсе авая-
зак! – выступіць супраць несправядлі-
вых аблежаванняў). На ўсе гэтыя тро-
ўзроўні накладваеца грамадскае вымы-
рэнне чалавечай асобы. Па-сапраўдану-
му свабодны чалавек, як было падкрэсле-
на, робіць свой уклад у будаванне
“нацыянальнага сумлення”, гэта зна-
чыць дбае пра гістарычную памяць,
культуру, мову і традыцыі свайго наро-
да.

Акрамя рэкалекцыйных канферэн-
ций, віцебскія вернікі мелі магчымасць
працягнуць духоўныя практикаванні
дома: на кожны дзень рэкалекцыі ім
прапаноўвалася прачытаць і паразва-
жаць над акрэсленымі фрагментамі з
энцыклікі Яна Паўла II “Dominum et
Vivificantem” (“Пана і Жыватворцы”),
“Redemptor hominis” (“Адкупіцель ча-
лавека”) і “Centesimus annus” (“Соты
год”).

Кацярына Лаўрыченка

НАШ БОЖЫ ХРАМ

На ўзгорку вясёлым Камайскі касцёл
Чатыры стагоддзі красуе.
І Сонца, Галактыкі слáуны пасол,
Святое яму шчодра даце.

Чатыры вякі – столькі бур-завірух
Мінула і канула ў Лету.
А храм наш жыве, яго звон не заглух,
Учуты з пор даўніх сусветам.

Капліца, на хорах арган, алтары
Ды фрэскавы роспіс скляпення.
Святыноч ах і малы, і стары –
Тут нельга не быць у здзіленні.

І готыкі, і рэнесансу тут дух,
Усё змайстравана так гожа!
Нібы ганаровая варта наўкруг –
Рады пышных дрэў з ласкі Божай.

Свой даўніны шмат на чым тут пячаць,
Нат шведскія яфры – у сценах.
Храм кожнага з нас будзе век узрушаць –
Любоў да яго ў нашых генах.

І як нам не помніць і ў дні перамог,
І ў час наших дум невясёлых:
Да Бога і Вечнасці тая з дарог,
Пачатак якой ля касцёла.

Аркадзь Нафрановіч,
в. Камай, Пастаўскі р-н

Юрыдычны адрес: 210041, г. Віцебск,
вул. Чкалава, д.52, корпус 1
Тэл/факс: 8(0212)25-29-31
Адрес для карэспандэнцыі: 211730,
вул. Кірава, д.6, г.п. Бягомль,
Докшыцкі р-н, Віцебская вобл.
Тэл.: 8(02157)3-30-44
e-mail: katalickivesnik@gmail.com